

мите в унгарските земи, а по-скоро до засилване на стремежа да бъдат асимилирани чрез заселването и вписването им в новата административна структура. През 1758 г. Имперският съвет си запазва само координираща функция и създава местни диети, съставени от дворяни, отговарящи за ромите в техните райони.

Въпреки изобилието от статистики, трудно е да се прецени успеха на тази политика, защото, както показва Дж. Х. Шуикър, диетите нарочно фалшифицират докладите за своя напредък, уверени, че Имперският съвет не разполагал с независими средства да оцени работата им.¹⁶

Във всеки случай те се радват на значителна автономия, тъй като "Унгария, дори в периоди на абсолютизъм, е администрирана от избираеми комитети [диети], съставяни от местни дворяни, а те никога не прилагат мерки, които да влизат в конфликт с техните привилегии".¹⁷

Има основателни причини да се смята, че тази политика не е напълно приемлива за дворяните, защото въпреки че изглежда осигурява на земевладелците нова работна сила и феодална рента, това би станало само ако ромите номади бъдат успешно заселени и бъдат принудени да работят. Първоначалните твърде високи цени (нови жилища и обучение, както и редовни заплати за приемните родители на малките ромски деца) трябва да бъдат платени изцяло от земевладелците, докато първите приходи отиват в имперската хазна под формата на данъци. С оглед на тези фактори вероятно много от дворяните са правели внимателна преценка на инвестиционните перспективи, преди да направят опит да заселват групи от роми номади; онези, които изглеждат като голям риск, са отпращани, въпреки инструкциите на Съвета да бъдат допускани до крепостните селища.

Малко вероятно е и ромите да са били ентусиазирани от тази политика, защото макар и да е сигурно, че някои номади биха посрещнали с радост възможността да се заселят (както са правели преди), суровите условия, като например това да загубят децата си, са твърде неприемливи.